

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза добричког Драгољуба Марковића, члана друге класе управе вароши Београда, — по потреби службе;

за начелника прве класе среза посавског округа ваљевског, Станоја Белића, члана друге класе управе вароши Београда, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза крајинског Драгомира М. Николића, начелника друге класе среза подгорског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза орашког Милутина Пеђанина, начелника исте класе среза добричког, — по молби;

за начелника друге класе среза жичког Божидара Вујића, порезника друге класе пореског одељења среза жупског;

за начелника треће класе среза азбуковачког Димитрија Петровића, начелника исте класе среза мачванског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза мачванског Милована Максимовића, секретара исте класе начелства округа смедеревског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза звишког Косту Стојановића, начелника исте класе среза студеничког, — по молби;

за начелника треће класе среза подгорског Борђа Матејића, полицијског писара прве класе среза грузанског;

за начелника треће класе среза моравичког Сретена Неђића, полицијског писара прве класе среза жичког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. октобра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за секретара прве класе начелства округа моравског Севера Милутиновића, на-

челника исте класе среза азбуковачког, — по молби;

за секретара треће класе начелства округа смедеревског Богољуба Вучићевића, комесара железничке полиције у Пироту, у рангу начелника средског исте класе, — по молби;

за секретара треће класе начелства округа топличког Милана Пантелића, начелника исте класе среза орашког, — по потреби службе, но без права на накнаду путних и селидбених трошкова;

за комесара железничке полиције у Пироту, у рангу начелника средског треће класе, Јована Сјеничког, полицијског писара прве класе Управе вароши Београда.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. октобра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

у Управи вароши Београда:

за вршиоца дужности члана, у рангу начелника средског треће класе, Милорада Наумовића, начелника исте класе среза пољаничког, — по потреби службе, и

за вршиоца дужности члана, у рангу начелника средског треће класе, Андреју Н. Динића, начелника исте класе среза посавског, округа ваљевског, — по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. октобра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника треће класе среза пољаничког Борђа Илића, начелника исте класе среза моравичког, — по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 16. октобра 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутраш-

њих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Марко Ђурашковић, начелник друге класе среза жичког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пенсијом која му припада по годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 15. септембра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

у Управи града Београда:

за полицијског писара друге класе Михаила Антонијевића, полицијског писара исте класе среза лужничког, — по молби;

за полицијског писара друге класе Животу Николића, пређашњег писара Министарства унутрашњих дела;

за полицијског писара треће класе Јосифа Стојановића, полицијског писара исте класе среза лесковачког, — по молби;

за полицијског писара треће класе Живка Стојковића, полицијског писара исте класе начелства округа београдског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе Витомира Крстића, полицијског писара исте класе среза космајског, — по молби;

за полицијског писара друге класе Добривоја Костића, полицијског писара исте класе среза ваљевског, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 21. октобра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза лужничког Живојина Лазића, полицијског писара исте класе управе града Београда — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза пољаничког Милана Првуловића, поли-

писарога писара исте класе управе града Београда, — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза беличког Витомира Јовановића, полицијског писара исте класе среза левачког — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза љубићког Мијаила Илића, полицијског писара исте класе среза пожешког, са платом коју је и до сада имао, — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза рамског Станимира Димитријевића, полицијског писара исте класе среза добричког — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза параћинског Милана Мишића, полицијског писара исте класе среза орашког — по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза орашког Гаврила Адамовића, учитеља школе краљевске;

за полицијског писара друге класе среза жичког Стевана Панчића, полицијског писара исте класе управе града Београда — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза пожешког Аксентија Ристића, полицијског писара исте класе среза беличког, — по молби;

за полицијског писара друге класе среза пожаревачког Светислава Матића, полицијског писара исте класе начелства округа пожаревачког — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе начелства округа пожаревачког Богољуба Марковића, полицијског писара исте класе среза пожаревачког — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза параћинског Јована Јовковића, полицијског писара исте класе начелства округа смедеревског, по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза гружанског Чеду Тодоровића, полицијског писара исте класе среза рамског, по потреби службе;

за полицијског писара треће класе начелства округа београдског Светолика М. Кнежевића, полицијског писара исте класе управе града Београда, по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза расинског Мијаила Павловића, полицијског писара исте класе начелства округа врањског, — по молби;

за полицијског писара треће класе начелства округа врањског Петра М Јовановића, полицијског писара исте класе среза параћинског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза левачког Милутина Томића, полицијског писара исте класе начелства округа топличког, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза рамског Животу Р. Спасојевића, пређашњег полицијског писара.

за полицијског писара треће класе среза добричког Андрију Весовића, полицијског писара исте класе, начелства округа моравског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза трнавског Драгомира Нешковића, полицијског писара исте класе среза љубићког, — по потреби службе.

за полицијског писара треће класе среза црногорског Милана Величковића, полицијског писара исте класе среза параћинског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза посавског, округа ваљевског, Владимира Обреновића, полицијског писара исте класе среза црногорског, — по молби;

за полицијског писара треће класе среза звишког Милорада Крапчевића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара треће класе среза космајског Милана Ж. Цветковића, правника — практиканта полицијског;

за полицијског писара треће класе среза лесковачког Мијаила Јанаковића, практиканта полицијског;

за полицијског писара друге класе среза ваљевског Драгомира Савића, полицијског писара исте класе Управе града Београда, по потреби службе; и

за писара четврте класе Министарства унутрашњих дела Живка Милојевића, практиканта полицијског практиканта.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 21. октобра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза левачког Д-р Светислава А. Шохајевића, доктора целокупног лекарства;

за лекара среза качерског Д-р Милана Занковића, дипломисаног лекара Бечког Универзитета и бившег државног питомца; и

за лекара среза драгачевског Д-р Драгутина Владисављевића, дипломисаног лекара Женевског Универзитета и бив. државног питомца.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 20. октобра 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Д-р Владимиру П. Поповићу, лекару среза левачког, уважи оставка, коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 20. октобра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета поставити:

за начелника друге класе округа топличког Владимира Д. Илића, председника прокупачког првостепеног суда, — по пристанку.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 22. октобра 1907. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета поставити:

за начелника друге класе округа рудничког Уроша Ломовића, јавног правозаступника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 21. октобра 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Божидар Ж. Јовановић, начелник треће класе округа топличког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пенсијом, која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 22. октобра 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Драгутин М. Симић, начелник четврте класе округа рудничког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пенсијом која му припада по годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 21. октобра 1907. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О КРИВИЧНОЈ ОДГОВОРНОСТИ

са теоријског гледишта.

од

Д-ра Бранислава Петронијевића

Наше свесно ја на име, оно ја које сваки у својој свести као себе налази, има два сасвим различна значења, оно садржи у себи две битно различне стране, од којих свака

за себе може да се схвати као цео субјект, с којом се цео субјект може да идентифицира.

Наше ја на име с једне стране представља чисто формално јединство свих свесних садржаја, то је оно непроменљиво недељиво нешто, што се осећа цело и недељиво у свима многоструким свесним садржајима, који су му у садашњости дати, и у свима многобројним свесним садржајима, који су у прошлости у свести били дати а на које се у садашњости само сећа. То чисто формално ја, које нема никакве садржине у себи, које се само не може преставити пошто оно само све остало представља, то чисто ја чини последњи живи

центар сваке свести, пошто се без њега свест не може замислити (свесни садржаји не би били садржаји свести кад не би били садржаји свести *једнога* субјекта, јединство чистог ја први је дакле услов могућности свести). Али осим овог чисто формалног ја, чију егзистенцију нико не може ставити у питање (може се само питати, да ли је то ја и по себи без садржине, као што нам се оно у непосредном искуству представља да је, и од решења тога питања зависи, да ли ће се претпоставити да постоји *реална* супстанција душе или не), постоји у свесном субјекту још једна страна његовог ја, којом се он разликује од других свесних субјеката. Јер пошто је чисто ја без садржине, то ја мора бити по квалитету своје у свима свесним субјектима идентично (и то не само идентично у свима људским него и у свима животињским свесним субјектима), т. ј. чисти субјекти као такви разликују се један од другог само *чумерички* (т. ј. један субјект није по броју други субјект, сваки је субјект засебан егземпляр једног и тог општег субјекта), тако да, ако се свесни субјекти разликују по квалитету један од другог, то разликовање мора лежати у начелу другом а не у њиховом чистом ја.

И доиста сваки од свесних субјеката има у себи нешто чиме се *квалитативно* разликује од свих других субјеката, има у себи нешто чиме постаје *индивидуално*, јединствено ја. То нешто може очевидно лежати само у самим садржајима свести, па како се сваки субјект осећа исти за све време свога живота, то из тога излази, да у њему има извесних свесних садржаја, који се одликују од других свесних садржаја својом сталношћу и који чине садржајно језгро његове свести. То садржајно језгро сваке појединачне свести, ето то је оно што чини садржајну субјективну страну сваког свесног субјекта, то је оно чиме се сваки свесни субјект осећа као засебан од осталих свесних субјеката различан индивидуум. То садржајно језгро свести чини искуствену страну свесног субјекта, његово емпирично ја, док би се оно прво ја могло назвати трансценденталним (Кант овако назива ове две стране свесног субјекта).

Емпиричко ја састоји се у првом реду у извесним сталним сликама сећања, које су тако рећи увек присутне нашој свести и на основу којих ми утврђујемо своју идентичност у току целог живота; даље се емпирично ја састоји у извесним сталним емоционалним и интелектуалним диспозицијама т. ј. у извесним сталним правцима којима се крећу сва наша актуелна осећања, наше актуелне мисли, па често и наше актуелне радње, и то је оно што чини карактер једне личности у психолошком смислу израза карактер. Међутим од ове две половине емпиричног ја, слика сећања и карактерних диспозиција, она прва важнија је у актуелном ова друга у потенцијалном смислу, она прва једино и сачињава наше емпирично ја у актуелном смислу, ова друга пак утиче, тиме што представља несвесне диспозиције у централном нервном систему и нервном систему уопште, за које је наш свесни дух непосредно привезан, у сваком моменту на наш свесни живот, она нашу свест снабдева са актуелним представама, на њој се оснива унутрашњи психички живот наш, из којег проистичу све наше активне реакције на спољни свет, и с тога она и сачињава нашу личност, кад се има у виду активност ове последње. Јер слике сећања служе само зато да се може одржати одн. констатовати актуелно јединство садржајног ја у времену, само то садржајно ја пак састоји се само у сталним емоционалним и интелектуалним диспозицијама, које сачињавају карактер личности, садржајно ја као такво идентично је дакле са карактером личности.

Ако се сада запитамо, у чему лежи примарна природа свесног ја, да ли у његовој формалној или у садржајној страни, неће нам бити тешко одговорити на ово питање. Јер ако се садржајно ја састоји на крај крајева само у сталним емоционалним и интелектуалним диспозицијама, које одређују актуелни живот свести, онда је лако увидети да, пошто те сталне диспозиције као такве не могу лежати у самој свести већ једино у физиолошком супстратуму њеном, у мозгу, примарна природа свесног ја лежи и може једино лежати у чистом ја. Само кад би се претпоставило, да сталне емоционалне и интелектуалне диспозиције садржајног ја лежи у самоме свесном субјекту као таквом, могла би се примарна природа овог последњег ставити у то садржајно ја. Како би то пак могло бити само кад би се допустила могућност несвесних психичких садржаја и то несвесних психичких садржаја у апсолутном смислу (онако као што то претпостављају Лајбниц и Хербарт), а овака се претпоставка не може никако допустити, то је немогуће садржајно ја сматрати за примарну природу свесног ја, већ је једино могуће формално ја сматрати за такво. Јер ако се хоће строго да одвоји свесно од несвеснога, материја од духа, онда је немогуће оно што непосредно лежи у самој материји као таквој, што лежи у несвесном материјалном физиолошком супстратуму, сматрати за примарну природу самог свесног духа, и ако овај последњи може као актуелан субјект да егзистира само у вези са тим несвесним физиолошким супстратумом, који га снабдева не само са моментано датим свесним садржајем (мозак је непосредни физиолошки супстратум свести, његови процеси су последњи материјални процеси који завршују један читав низ физиолошко-физичких процеса, преко којих свесни субјект стоји у вези са спољним светом у ужем смислу и прима утиске из њега) него одређује у исто доба и извесне сталне правце у којима се креће живот свести у читавом низу танких садашњих момената. Из овога излази да је садржајно ја једна од *битних* страна свесног ја (јер свесно ја без те стране не би егзистирало) али да се *примарна* природа тога ја налази у чисто формалноме ја, пошто је ово последње ја идентично са самим свесним субјектом као таквим.

(наставиће се)

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Позивање на § 25 у §-у 208 има сасвим друго значење од онога, које му је до сад придавано. То се значење може брзо да види, кад се загледа у § 242 аустријског крив. пост. од 1853, по коме је израђен § 208 нашег крив. пост. Тамо се вели: „... он (председник) може са судом предузети увиђај, или може за то одредити једнога судију, који ће имати о томе да поднесе извештај“..... Овај навод овога параграфа, дакле, предвиђа две ствари: 1) да цео суд може предузети увиђај; и 2) да у име суда може то учинити и један судија. Исто то предвиђа и други одељак § 208 нашег крив. пост., који гласи: „суд може..... и сам собом судски увиђај предузети (§ 25), и за ту цел може и претрес прекинути и за други дан одложити“, само не онако јасно као § 242 аустријског законика. И § 208 нашег крив. пост. садржи две ствари: 1) да цео суд може извршити увиђај, јер се вели и суд „сам собом“, и 2) да суд тако исто то може учинити и преко једног судије са писаром, и, место да је законодавац то изречно предвидео, он се само позвао на § 25 који то допушта.

Пракса је наша, дакле, сасвим правилно решила ово питање, те је, према томе, поменути распис и неоснован и незаконит. Истина је, међутим, и то, да ово право судови не смеју никако да злоупотребе, већ да од њега треба да чине употребу само у крајње потребним случајевима.

На овај начин је расправљено и питање: да ли суд може предузети увиђај преко једног судије и писара? Да то може бити, види се из §§ 208 и 25 о којима је сад било речи.

Мало тешкоће може да зада друго питање: да ли може суд да изврши увиђај преко иследника, који је водио генералну истрагу?

Кад је кривична ствар пред судом, на главном претресу, може се десити двоје: или да суд нађе да је иследник пропустио да учини увиђај, који је требао да учини, или да је иследник учинио увиђај, али да је тај увиђај непотпун или неправилан. У оба ова случаја, по нашој утврђеној судској пракси, судови могу наредити полицијској власти, као иследној власти, да изврши увиђај или да га, по примедбама суда, допуни. Пракса је ова, међутим, сасвим погрешна. Суд не може вршити увиђај преко иследне власти из два разлога: прво, што таква одлука суда не може да нађе ослоња у закону; шта више, § 25 крив. пост. изречно наређује, да ће суд, кад му увиђај устреба, исти извршити преко ислеђујућег судије. И друго зато, што је иследник, отварањем специјалне истраге и одређивањем претреса, завршио своју улогу и потпуно разрешен иследничке дужности по тој кривичној ствари тако, да он не може више функционисати као иследник. Кривична је ствар предата суду и он сам има да се стара за свако дослеђење. Ако суду, према томе, треба да допуни какав увиђај, то он једино може учинити преко једног судије, као члана колегије, која је извиђала ствар на претресу. Ово је сасвим и основано, јер чим је суд нашао, да је увиђај, који је иследник извршио, непотпун, онда је најлогичније да суд сам верификује рад иследников или да га попуни. — Са истог разлога не може суд на претресу одлучити, да се увиђај изврши преко иследног судије. Ово не може да буде још и стога, што тада иследног судије у опште и нема, јер се он претворио у државног тужиоца, који не може више понова на себе узимати улогу иследника. У специјалној истрази, дакле, увиђај може извршити или цео суд или један судија тога суда са писаром.

Наш законик ништа не говори о начину, на који се има извршити судски увиђај, ма да у § 223 вели, да се има учинити „по начину, који је законом прописан“. Стога за увиђај, који предузима један судија са писаром има да вреди све оно што је речено за увиђај у генералној истрази, с том само разликом што је судија дужан да извести странке о месту и времену увиђаја и што истоме има да присуствује и државни тужилац. Ако увиђај врши цео суд на лицу места, то се тај увиђај има сматрати као део главног претреса, и стога, сем суда и деловође, имају бити присутни странке, бранилац, заступник приватног тужиоца, па и друга незаинтересована лица. И о томе увиђају има да се начини протоко и то онако исто као и протоко увиђаја у генералној истрази. Овај се протоко има на главном претресу да прочита.

Увиђајем, који је извршио иследник, може се суд користити само тако, ако је протоко тога увиђаја прочитан на главном претресу. То се читавање врши у присуству странака у томе циљу, да би ове могле, пошто су сазнале за садржај протокола, на исти могле стављати своје примедбе. Протоко увиђаја, дакле, има да буде предмет претресања онако исто као и све остало што се на главни претрес у циљу доказа изнесе.

§ 14.

Увиђај као доказ.

Већ по томе, што је увиђај непосредно чулно опажање судије, он мора имати велику доказну вредност. Али ипак за то никако не значи, да је увиђај, чим је учињен, потпун доказ о истинитости чињенице, која је била предмет увиђаја. Законодавац у § 223 крив. пост. вели: „судски увиђај може само онда за доказ служити, кад је учињен по начину, који је законом прописан“, што значи, да увиђај, који је по свима законским правилима учињен, може али не мора бити потпун доказ.

Колику ће доказну вредност имати увиђај, зависи од тога: да ли је увиђај извршио цео суд или га је извршио иследник или један судија.

У првом случају, т. ј. кад је увиђај вршио цео суд, па било то на главном претресу или на лицу места, несумњиво је да ће увиђај имати највећу доказну вредност. Највише вере поклониће се таквом увиђају просто стога, што су се све судије, које имају да реше кривичну ствар, саме својим чулима непосредно увериле о постојању или непостојању једне важне чињенице. То и јесте увиђај у правом смислу. Ни једно друго средство није у стању да увери судије као његово чулно опажање, те је стога тај увиђај у највише случајева потпун доказ. Али ни увиђај, који је учинио цео суд, не може се узети самим тим за потпун доказ. Он то може бити тек пошто је био предмет дискусије на главном претресу. Ако је суд на самом претресу учинио увиђај, странке имају право да даду своју реч на њега; тако исто странке имају права стављати своје примедбе и на увиђај, који је суд учинио на лицу места. Не значи увек, да је баш онако, како је суд приликом вршења увиђаја нашао. Може суд случајно погрешити, може бити у заблуди о нечему, и стога се даје право странкама да такав увиђај нападају на претресу. Пошто је увиђај био предмет претресања, суд има да приступи његовој опени, и ако нађе да претресом ни у колико није измењен резултат увиђаја, он ће му придати потпуну доказну вредност.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О ОДГОВОРНОСТИ ЗА НАКНАДУ ШТЕТЕ.

(НАСТАВАК)

2. Као што је већ речено § 1310. аустр. грађанског законика није наш законодавац усвојио. С тога настаје питање: може ли се једно дете испод седам година и једно душевно болесно лице осудити на накнаду штете, својим поступком проузроковане, у случајевима, који се у горе наведеном § 1310 аустр. грађан. законика предвиђају? На пр. душевно болесно лице богато је и учини штету неком сиромашку, чија је егзистенција у питању, ако му се штета не накнади. Или богато обесно дете повреди и унакази свога сиротога друга у игри, учинивши га неспособним за зараду. Родитељи односно старатељи дотичних неурачунљивих лица нису према своме имовном стању у могућности да штету накнаде. По аустријском закону (§ 1310) судија може утврдити, да су та иначе неурачунљива лица у конкретном случају ипак била свесна своје штетне радње и може их на накнаду штете осудити.³³⁾

³³⁾ Јер, као што се зна, нека су деца испод седам година толико умно развијена, да схватају значај својих радња. Исто тако има душевно болесних лица, која у светлим тренуцима свога ума знају шта раде.

Он може шта више утврдити, да та неурачунљива лица нису била у конкретном случају свесна својих поступака, па их ипак осудити из разлога *правичности* да причињену штету (сиротоме) оштећенику накнаде (у овом случају аустријски законодавац оснива своје наређење на *принципу каузалитета*). Свему овом нема места по нашем грађанском закону, што му је једна велика мана. Онај коме је штета причињена од стране детета испод 7 година или кога душевно болесног лица, може захтевати накнаду, према § 807, само од оних, којима су ова неурачунљива лица на чување и старање поверена. И ако ова лица нису у стању накнаду платити, онда не може до ове доћи, па ма колико то *правичности* противно било, ма колико проузроковачи штете били имућни људи! Неоспорно је, да наш законик потребује у овом погледу реформу у смислу одредбе § 1310 аустр. зак., која би задовољила захтеве *правичности*. Али исто тако та је реформа потребна и у погледу одговорности деце *преко* 7 година. Јер ова деца истина одговарају према § 807 за штету, коју би својом кривицом коме проузроковала, али наплата учињене штете може се само из њиховог — децјег — имања захтевати — § 825 грађ. зак., а њихови родитељи односно старатељи за штету не одговарају. Врло је пак често случај, да деца изнад седам година немају свога имања, те је стога оштећеноме немогућно наплатити накнаду досуђене му штете. Боље би било, да је законодавац обвезао и родитеље деце изнад 7 а до 12 или четрнаесте године, да, бар као јемци, одговарају за штету, коју би њихова деца коме нанела, ако би им се могла кривица приписати у погледу надзора над децом, јер и ова деца треба да стоје под сталним надзором родитељским.

3. По закону о старатељству и она пунолетна лица, која су глувонема и не могу се средством знакова споразумети, или која су слепа и глува, или слепа и нема, морају бити под старатељством, ако не стоје под очинском влашћу (чл. 141 зак. о старатељству). Такође долазе, ако затраже, под старатељством и глувонеме, који се средством знакова могу споразумети, а не стоје под очинском влашћу. Настаје сада питање: може ли се и на ова лица *аналого* применити § 807 грађанског законика? Ја мислим да не може и да за ова лица до њихове седме годоне одговарају њихови законски заступници а после навршене седме године одговарају она сама за накнаду штете својом кривицом проузроковане — исто онако као и остала лица. Јер ова лица (споменута у чл. 141 и 142 зак. о старатељ.) стављена су под старатељство због *телесних* а не *душевних*, мана, а лица из другог одељка § 807 ослобођена су одговорности због оскудице душевне моћи, да схвате значај и противуправни карактер својих поступака, који су штету проузроковали. Наравно да § 807 налази примене, ако су лица из чл. 141 и 142. зак. о старатељству у исто време и душевно болесна.

§ 4. Штета причињена туђим радњама.

Сходно принципу кривице и наш и аустријски грађански законик прописују правило да нико није дужан одговорати за штету, која је настала туђом радњом — § 1313 аустр. и тач. 1. § 810 нашег грађан. законика: »за туђа дела нико није дужан одговарати«. Ко дакле у некој штетној радњи није учествовао ни непосредно ни посредно (на пр. као помагач, саветодавац и др.) не одговара за отуда насталу штету, јер тада нема његове кривице, што се штета десила.

Али од овога правила, да се за туђе штетне радње не одговара, има и *изузетака*, о којима је говор у § § 810, 811, 812, 813, и 814 грађанског законика.

1. У § 810 тач. 2. наређује се: »Али ако би ко таква лица у служби држао, која су као скитнице, неваљалци и

злочинци познати, и који никакве исправе за себе немају, онда он за сву штету, коју би ови учинили, одговарати мора». Овај пропис у неколико одговара § 1314 аустр. грађанског законика, али наш је законик толико одступио од свога изворника, да нам, за објашњење нашег § 810, не помаже много интерпретација § 1314 аустријског законика.³⁴⁾

Пре но што пређем на објашњење овога законског прописа, треба да споменем да § 810 тач. 2. не садржи одступање од правила да сваки одговара само за она дела, која му се могу у кривицу уписати. Пропис тач. 2. § 810 грађ. зак. само се *иривидно* приказује као *изузетак* од принципа кривице. Јер и по овом законском пропису газда одговара баш зато, што и до њега *има кривице*, а ова се састоји у примању у службу лица, која су као неисправна позната.

Тиме што неко држи у служби лица, означена у § 810, он им даје могућности, да као његови млађи, снабдевени легитимацијом службе код исправног грађанина, ступају у односе са осталим светом. Дужност је и морална и законска свакога поштенога грађанина, да pazi кога под свој кров прима, коме поверава вршење својих послова. И кад неко то не чини, било намерно или из небрижљивости, ко шиље свога слугу, за кога не зна ни ко је ни шта је, да за његов рачун врши послове, тај онда мора да накнади и штету, коју је другоме слуга нанео. Јер овај други ослањао се баш на то, што је дотични слуга тога и тога, њему познатог човека, и то поверење и омогућило је извршење радње, којом је штета нанесена.

Да би се од газде могла тражити накнада штете у смислу § 810 грађанског законика потребно је ово:

а) Газда *мора да зна*, да је примио у службу лице, које му је као скитница, неваљалац или злочинац познато. Понајчешће то ће му познато бити из служитељске исправе, у којој стоји каквог је владања дотични слуга, и коју извесне категорије слугу морају имати. (В. чл. 5. 11 и 34 правила за газде и слуге). Али газда је одговоран за своје слуге и онда, ако ови имају уредну служитељску исправу, из које би се видело, да су они исправни људи, али газда их на супрот томе ипак као неисправне *зна*. На против, ако слуга има исправу, из које се види, да је он поштен човек, а газда га не познаје, онда он за свога слугу не одговара. Претпоставља се пак да је газда у погледу исправности своје послуге био *bona fide*, дакле да их је за поштене људе сматрао, јер већина је слугу поштена, и природно је да их и газде за такве сматрају, док се о противном не увере. За то терет доказивања о владању слугу лежи на оштећеном лицу. Оно треба да докаже, да је газда знао за неисправност свога слуге.

б) У § 810 стоји истина, да газда у погледу својих слугу, за које зна да су скитнице, неваљалци или злочинци, одговара »за сву штету, коју би ови учинили«, али ипак ову одредбу треба рестриктивно тумачити. Није газда одговоран баш за сваку штету, коју његов слуга коме учини. Слуга је на пр. пошао у недељу да шета, сврати при том у механу, посвађа се с киме и повреди га, а кафецији начини лом по кафани. Јасно је за свакога да ни наш законодавац није мислио, да газду учини одговорним за ову накнаду штете.

(наставиће се)

Д-р Драг. Аранђеловић.

34) Ради упоређења исписујем овде § 1314 аустр. грађан. закон: »Ко прими у службу неко лице без сведочанства, или какву личност, опасну услед њених телесних или душевних својстава, са знањем у служби задржи, или каквом познатом злочинцу даде уточишта, онда он одговара домаћину и укућанима за накнаду штете, проузроковане опасним својствима ових лица».

ШПАНСКЕ ВАРАЛИЦЕ

ПОМОЋУ СОКРОВИШТА

од R. A. Reiss-a,

професора полиције на универзитету у Лозани.

(СВРШЕТАК)

На ово је одмах стигао одговор следеће садржине:

»Барселона, 24. априла 1905.

Драги господине и пријатељу,

Примио сам ваше писмо од 25. овог месеца. Ја се сада налазим у Барселони, где сам довео госпођицу Лауру, да бих је са мојом синовицом испратио на пут, заједно са признаницом од депонованог новца. Све је већ било приправљено за њихов полазак, али је услед вашег писма пут морао бити остављен.

Био сам код овдашњег швајцарског конзула и објаснио сам му ситуацију госпођице Лауре. Обећао ми је, да ће нам, одмах чим свршимо посао са шпанским властима, оверити све документе за подизање депонованог новца. У нашем је интересу да ову ствар не одуговлачимо, а и дужност нам је, да испунимо тачно последњу вољу нашег покојног пријатеља. Ујаци госпођице Лауре долазили су неколико пута и нудили ми своје услуге. Разуме се да сам их одбио, јер сам обећао Дон Карлосу Ј.... да ћу у свему поштовати његове жеље. Ја појмим да вам је немогуће да дођете к нама, али сам тако исто свесан, да је потребно да што пре свршимо наш посао, да не би дали времена Лауриним сродницима по матери, да нам се натурају. Ја, дакле, мислим да је неопходно потребно, да ви одмах пошљете чек од 13.000 динара, који ће се по виђењу исплатити мојој синовици Хермини Сала. На неколико дана по пријему овог новца ми ћемо овде свршити све што је потребно и доћи к вама. Не треба да ствар одуговлачимо, јер свако оклевање може произвести акцију Лауриних рођака. Ја ћу у Барселони чекати ваш одговор неколико дана, да бих се знао управљати. Само вас молим да телеграфишете на адресу моје синовице и да пошљете чек; у противном одговорите: немогуће.

Ако, случајно, не можете послати тражени новац, ја вас молим, да одмах по пријему овога писма одете до једног швајцарског нотара и одречете се писмено завештане вам суме, па да ми докуменат о овом одрицању што пре пошљете. Ово је једини начин, да се ствар повољно сврши, јер после вашег одрицања, ја ћу имати довољно новца за окончање целе ствари. У сваком случају телеграфишите ми одмах.

У очекивању вашег телеграма, молим вас, драги господине и пријатељу, да примите уверење о мом одличном поштовању.

Жуан Ривера, Пресбитеро.

Ако пошљете чек, пошљите га на адресу Хермине Сала да би се избегла свака сумња.

Као што се види из овог писма варалице, бојећи се да им плен не измакне из руку, прибегавају чак и претњи, која се може резимирати у ово неколико речи:

ако одмах не пошљете 12.000 динара, ви нећете добити 300.000 динара.

Правећи се наивним, Х. одмах телеграфише, да се посао може свршити, и да чекају његово писмо. У овом писму он им обећава, да може доћи до 12.000 динара, али да му је моментано немогуће да дође у Барселону. Ради овога предложио је Ривери, да Лауру доведе у Женеву, где би и он дошао и предао јој 12.000 динара. Ни у ком случају новац неће да шиље чеком, већ хоће да га да из руке у руку, а ако се ствар може одложити за месец дана, он ће лично доћи у Барселону и донети новац.

Видећи тврдоглавство своје жртве, варалице се најзад решавају да дођу у Женеву, и упућују јој под 2. мајем писмо ове садржине:

»Драги господине и пријатељу,

Примио сам ваше писмо од 27. априла, и пошто ствар није за одлагањем то ће госпођица Лаура и моја синовица бити 5. маја тек. године у хотелу А. Мислим, да ће бити боље, да их чекате на железничкој станици. Постарајте се, молим вас, да се моја синовица што пре врати, јер време измиче.

У нади, да ћу имати задовољство да вас што пре видим, молим вас, драги господине, да примите уверење о мом дубоком поштовању.

Жуан Ривера.

Да би избегле, да Х...у представе Лауру (која у ствари није ни постојала), као и да би у иностранству оперисале са што мање чланова, варалице су под 3. мајем упутиле жртви писмо ове садржине:

»Драги господине и пријатељу,

Примио сам позив од судије у Мелили, којим ме позива да му одмах предстанем ради наше ствари. Одмах по овом посетио сам овдашњег швајцарског консула, и саопштио му да ће госпођица Лаура отпутовати у иностранство са мојом синовицом. »Грешите — одговори ми г. конзул — што у овом моменту удаљујете госпођицу Лауру, јер вам је њено присуство неопходно потребно да би осујетили могуће махинације ваших непријатеља. Не треба им дати повода, да могу казати да сте ви склонили девојку и против њене воље. Ја вас уверавам, да се госпођица овде нема чега бојати, а чим вашу ствар регулишете, издаћу вам потребна документа. Потребно је, у осталом, да извадите и крштеницу за госпођицу Лауру, а питање је хоће ли судија ову издати, ако му госпођица лично не предстане.

Увиђајући оправданост ових г. конзулових речи, решио сам се да се данас са госпођицом вратим у Мелилу, те да и овим покажем свима да радим лојално и у границама закона. Према овоме, на пут ће се кренути само моја синовица и донети вам признаницу од депонованог новца. Уверен сам, да ћете бити пажљиви и предусретљиви према њој, јер она не зна француски. Одмах по свом доласку она ће вам предати признаницу, а ви се постарајте, да се она првим возом у суботу изјутра само врати са новцем који ћете јој предати.

Очекујући са задовољством да вас видим и да вам стиснем руку, ја вас молим, драги господине, да примите уверење о моме дубоком поштовању.

Жуан Ривера, Пресбитеро.

Шаљем вам такође признаницу на 12.000 динара.

После овога наступио је моменат за рад г. Х. Требало је радити брзо, јер је долазак тако зване Хермине Сала означен за 5. мај. Пошто ова, по тврђењу Риверином, није разумевала француски, то се могло с разлогом претпоставити да неће доћи сама, већ у пратњи једнога члана банде. Пошто је истражном судији у Лозани поднео тужбу за покушај преваре, господин Х. је у пратњи једнога органа сигурности отишао у Женеву, и у означеном хотелу нашао саму Хермину Сала која му је, пошто су јој показане банкноте, предала обе признанице, т. ј. и ову од депонованог новца и ону Риверину на 12.000 динара. У овом тренутку ушао је у собу агент сигурности и ухапсио варалицу. Приликом претреса код ње и у њеној соби нађено је:

1. Чек Union Bank-е (разуме се лажан) на суму 1.400.0000 динара;

2. Признаница од 12.000 динара, у којој Ривера признаје да је од Х. примио ову суму као акonto које ће му бити враћено приликом деобе његовог рођака Карлоса Ј....;

3. Један жути коверат, адресован на име Хермине Сала, који је донет у хотел 6. маја изјутра. Овај коверт доказивао је несумњиво, да је Хермина имала у Женеву једног саучесника;

4. Једна забелешка на шпанском језику, у којој је био означен пут којим треба ићи из Барселоне до Женеве, и

5. Један телеграм послат из Лиона у Женеву на адресу господина Х.

Док су Х. и агент сигурности оперисали са Хермином Салом, докле су инспектори сигурности женевске полиције, извештени претходно о догађају, пазили на хотел и његову околину, претпостављајући с разлогом, да ће се саучесник Херминин у критичном моменту, т. ј. у времену предавања признанице, налазити у њеној непосредној близини. И доиста нису се преварили. Једна индивидуа, која је нетремице посматрала хотел, пала им је одмах у очи. Ова индивидуа, која је отпочела бежати када је видела да Хермина Сала излази из хотела у пратњи агента сигурности, ухаћена је убрзо у једној кафани и ухаћена. Разуме се већ, да је енергично протестовала противу ове полицијске заблуде и истицала своју невиност, издајући се за путника који је на аутомобилу дошао из Барселоне у Женеву да би прегледао салон аутомобила. Признао је, да је одсео у хотелу А., али је упорно одрицао да познаје ухаћену даму. На његову несрећу, у његовој путничкој торби нађен је, приликом претреса, један женски жакет, који је потпуно одговарао стасу и развијености ухаћене Хермине. Поред овога, код њега је од новца нађено свега 60 динара — сума врло незнатна за једног путника на аутомобилу, који одседа у првом женев-

ском хотеду. Ухапшени је још изјавио, да се зове Ђ., да је родом из Јужне Француске, и да стално живи у Барселони. Приликом суочења Хермина Сала изјавила је да га не познаје.

После неколико дана обе ухапшене личности спроведене су у Лозану, где је истрага продужена. Најзад је Хермина Сала признала, да се зове R.... и да је од једног непознатог лица примила 200 динара и путни грошак да дође у Женеву и преда X-у чек и признаницу.

За време истраге, која је трајала читавих девет месеци, било нам је стављено у дужност као вештаку, да упоредимо рукопис ухапшенога Ђ. са писмима и документима варалица, који су се налазили у актима истраге. После детаљног студирања дошли смо до убеђења, да је ухапшени Ђ. писац превода тестамена, умрлице Дон Карлосове и адресе на куверту, нађеном код Хермине Сала у Женеву.

Претрес ове кривице био је 2., 3. и 8. фебруара 1906. год. пред полицијским судом у Лозани. Окривљени Ђ. бранио се одлично. Хермина Сала остала је, пак, и даље при својој ранијој одбрани да је просто оруђе једне непознате личности, и да ухапшеног Ђ. никако не познаје. Имајући у виду, да је она била споредни саучесник, и да је у притвору већ одлежала 9 месеци, суд ју је пустио, док је Ђ.....а осудио на 10 месеци затвора, без обзира на одлежани притвор.

Противу ове пресуде Ђ. се жалио. У жалби је нарочито истицао, да је жртва погрешног вештачења, али му је жалба одбачена. Тек после овога признао је, да је наше вештачење било потпуно тачно.

Пошто се случајеви, слични изложеном, догађају готово посведневно, то се надамо да ће исписани редови корисно послужити полицијским и иследним чиновницима. У исто доба верујемо, да они имају и теориске вредности за изучавање криминалогије.

Archives d'Anthropologie criminelle,
№ 164—166, 1907. год.

ПУТ ЗА ПОЛИЦИЈСКЕ И ОПШТИНСКЕ ВЛАСТИ

приредио Ђур. Ј. Ђорђевић
околни начелник.

(СВРШЕТАК)

Приликом говора о § 30. полицијске уредбе г. Калајџић се, без разлога, дотакао и нас.

Претресајући и објашњујући полицијску уредбу у „Полицијском Гласнику“ за прошлу годину, ми смо поводом овог параграфа изјавили:

„Према данашњем уставу и закону о чиновницима грађанског реда, чиновници су у погледу одговорности *по приватним тужбама* изједначени са обичним грађанима.“

То је све што смо ми казали поводом овог законског прописа, док је г. Ђорђевић отишао један корак даље, па је на

стр. 342. своје књиге изјавио, да овај § не важи. Замерајући и њему и нама, г. Калајџић вели ово:

„Међутим ми налазимо да и г. Алимпић и г. Ђорђевић греше кад анулирају ову законску одредбу. Греше због тога, што она регулисава надлежност власти за извиђај специјално оних кривица, учињених од стране поменутих органа, о којима говори III част кривич. закона, а казне се *по званичној дужности*, а не и оних, које се казне било по закону о чиновницима грађанског реда било као преступи и злочини по казненом законнику.“

Ако се пажљиво прочита оно што смо ми написали о § 30. полицијске уредбе и ово што г. Калајџић о њему тврди, увидеће се лако, да између нашег и његовог тврђења у суштини нема никакве разлике. Ми смо, као што се види, тврдили, да овај законски пропис не вреди за иступна дела, која се извиђају и пресуђују по приватним тужбама, док г. Калајџић, онег, тврди, да овај пропис регулисава надлежност власти за извиђај иступних кривица полицијских чиновника, кажњивих *по званичној дужности*. Па у чему смо онда ми погрешили, г. Калајџићу, кад и ви тврдите оно што смо и ми тврдили само у другом облику?

Али оно, што смо пропустили да изјавимо прошле године, хоћемо ево сада да кажемо:

Питање које регулисава § 30. полицијске уредбе од огромног је практичног значаја, нарочито с обзиром на однос између наших полицијских и општинских власти, као и с обзиром на право општинских судова, да у свом делокругу извиђају и пресуђују све иступе из III части казног законика.

Слажемо се потпуно са мишљењем г. Калајџића, да би по углед власти било веома штетно, а за наше прилике чак и опасно, кад би се допустило да млађи кажњавају старије (н. пр. суд општински средског или окружног начелника) али, с друге стране, не знамо како би се ова привилегија, дата полицијским чиновницима, могла измирити са познатом уставном одредбом, *по којој су сви Срби пред законом једнаки*. Јер, треба знати, да се § 30. полицијске уредбе, односи на оне иступне кривице, које полицијски и општински органи учине као приватне личности, и то не само у месту свога званичног делања, већ и у целој земљи. Примера ради узмемо, да један полицијски чиновник добије одсуство од дужности, и у току истог учини, ван места свога опредељења, какву иступну кривицу из III части казног законика. Питање је сада: да ли ће га дотична месна полицијска или општинска власт моћи узети на одговор и казнити? Очигледно не, јер би га од од овога штитио § 30. полиц. уредбе, по коме му може судити само првопретпостављени старешина, или нарочито одређени чиновник министарства унутрашњих дела.

Ако би се узело, да § 30. полицијске уредбе вреди и данас, т. ј. да није прећутно поништен чл. 7. и 28. Устава, онда је несумњиво да сви Срби нису пред зако-

ном једнаки, јер би полицијски и општински службеници, изузетно од осталих српских грађана, за иступне кривице одговорали искључиво првопретпостављеном старешини, без обзира на то да ли се ове кривице кажњавају по званичној дужности или по приватним тужбама.

Ако ли се пак сматра, да овај законски пропис нема данас практичне вредности, и овим признало право општинским властима, да у свом делокругу извиђају и пресуђују и иступне кривице полицијских чиновника, онда би се, с обзиром на наше партијске теревенке, могло десити да општински судови једног дана покажњавају, па можда и похapse, све окружне и средске начелнике.

Имајући све ово у виду мишљења смо, да би што пре, а у духу Устава, требало регулисати законодавним путем питање о иступним кривицама полицијских чиновника, кад већ ово није учињено законом о чиновницима грађанског реда, који у опште и не говори о иступним кривицама чиновника. Мислимо, да би најзгодније било, да ове кривице извиђају и суде првостепени судови.

На завршетку говора о § 30. полицијске уредбе интересантности ради помињемо, да у архиви министарства унутрашњих дела нема трагова о његовој примени, бар за последњих 30 година.

Највећа и најтежа грешка у целој г. Ђорђевићевој књизи неоспорно је она, коју је учинио приликом објашњења § 42. закона о заштити од сточних зараза и о мерама за угушивање ових, тврдећи: да полицијске власти по овом законском пропису не могу изрицати већу казну од месец дана затвора, у смислу опште дефиниције о иступима — § 1. казног закона. Г. Калајџић је сасвим умесно приметио г. Ђорђевићу, да се овде грдно пребацио, и да полицијске власти могу по овом законском пропису досудити казну и до два месеца затвора кад томе има места.

Потпуно је издишан прекор г. Калајџићев г. Ђорђевићу, што приликом штампања кривичног поступка за монополске кривице није назначио, да је овај поступак без вредности. Кад се њиме, по тврђењу г. Калајџића, служе и Монополска Управа и Државни Савет, онда од куда долази да г. Ђорђевић и упућује ова два надлештва, у сваком случају много позванија од њега за ствари о којима је реч.

И књига г. Ђорђевића и оцне г. г. Калајџића и Николића, као што се из изложеног види, корисне су већ и по томе, што су изазвале дискусију о неколиким важнијим питањима из области полицијске праксе. На читаоцима је, да се овом дискусијом користе, а „Полицијски Гласник“ стоји на расположењу сваком озбиљном раднику по овој ствари.

Д. Ђ. Алимпић.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Милића Мишковића, званог „Мидо“, земљоделца из Пољне и бившег робијаша, тражи начелник среза лесковачког актом Бр. 14514.

ради издржавања полицијског надзора. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима да га у својим домањима потраже и пронађеног спроведу поменутом начелнику.

Драгу Гајић — Радић, звану „Мала Драга“, служавку, која је пре извесног времена пуштена са осуде из пожаревачког казненог

ствари Кости Тричковићу, бакалину из Пирота, и том је приликом однео разне ствари у вредности 160 динара. Препоручује се свима полицијским и општинским властима да за крадљивцем живо трагају и о резултату известе начелника округа пиротског с позивом на депешу Бр. 9174.

да каже своје право име. Час се издаје за **Јована Пајића**, из Бајине Баште, а час за **Стевана Дурашковића**, из Аустро-Угарске. Стар је 27 година, висок, косе црне, очију смеђих, малих смеђих бркова, брија се, у црном је оделу, на глави има црн шепир, а на погама ципеле. Десни му је домали прст повијен. Скреће се

завода, тражи Управа града Београда актом Бр. 42131, ради издржавања једногодишњег полицијског надзора. Драга је родом из Београда, кћи Јована Гајића, надничара, стара 20 година, средњег раста, очију угаситих, смеђе косе; од особених знакова има белугу од посекоштине у облику праве линије, правца косог, величине 1.5 см. на првој фаланзи десног малог прста, а на страни унутрашњој. До сада је више пута кажњавана иступно због крађа, а последњи пут осуђена је од стране крагујевачког првостепеног суда на робију због опасне крађе. Скреће се пажња свима властима да Драгу у својим домањима потраже и пронађену подвргну издржавању полицијског надзора и о томе известе Управу града Београда с позивом на акт Бр. 42131.

Милеву, удову Данила Томића, из Јакаља, среза рачанског, која је нестала још 28. пр. м-ца, и до сада се ништа о њој није сазнало, тражи начелник среза рачанског депешом Бр. 10653. Милева је стара 32 године, средњег раста, сувоњава, црномањаста, косе црне, очију граорастих. У последње време служила је у селу Љештанском у истом срезу. Позивају се све полицијске и општинске власти да је потраже и пронађену упуте поменутом начелнику.

П О Т Е Р Е

Ђорђе Јанаковић, бив. каферија из Крагујевца, који има да одговара код начелства округа крагујевачког за крађу, побегао је пре неколико дана из Крагујевца [и до сада није пронађен. Ђорђе је стар 29 година, средњег раста, црномањаст, малих црних бркова, брија се, сви су му предњи зуби покварени и црни, у цивилном је оделу. Позивају се све власти да га живо потраже у својим домањима и пронађеног стражарно спроведу поменутом начелству с позивом на депешу Бр. 17398.

Непознати крадљивац ноћу између 17. и 18. ов. м-ца извршио је на опасан начин крађу

Душан Пешић — Брзаковић „Душанчић“, коцкар, родом из Крушевца, извршио је 18. ов. м-ца опасну крађу у вароши Крушевцу и по извршењу дела одмах побегао. Душан је од млађих али у исто доба и од највештијих ваљарских коцкара, стар 19 година, средњег раста, развијености обичне, очију смеђих, косе

пажња свима полицијским и општинским властима, ако би знале ко је ово непознато лице и ако је учинило какво казниво дело, да о томе известе начелство округа пиротског с позивом на акт Бр. 9027.

отворено плаве, на десној руци за 3 см. више корена шаке има белугу од опекотине, округлог облика у величини петпарца. Позивају се све власти да га најенергичније потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику окр. крушевачког с позивом на депешу Бр. 10188.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Ово лице чију фотографију износимо, ухваћено је у скитњи у Пироту, и још му се није могла утврдити идентичност, пошто и само неће

КРАЂА СТОКЕ

Ноћу између 11. у 12. ов. м-ца непознати крадљивци украли су два вола Петру И. Милојковићу, земљоделцу из Голубиња. Један је во матор 3 године, длаке сиве, без роваша, а други је такође матор 3 године, длаке затворено-црвене, без роваша. Депеша начелника среза поречког Бр. 7414.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ову покрађу.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА